

tricht te brengen, de woonplaats van haar enige bloedverwante, de achtenswaardige en godvruchtige Jacoba van der Vlieten, bij wie hij gedurende zijn veldtochten enige tijd ingekwartierd is geweest. Het schip van één zijner jeugdvrienden ligt juist zeilree in de haven en zal met het ochtendgloren naar Antwerpen vertrekken en Cornelis weet Clelia te overtuigen, dat de kapitein hem een vriendendienst niet zal weigeren: „hij neemt ons met blijdschap op, een gunstige wind brengt ons aan eenen oever, waar gij niets te vreezen hebt, Clelia, van de wreedheid eens mans, die het van zijne vaders overgeërfd heilige geloof verloochenen kon en ook U de zaligheid wil ontrooven, waarop hij voor zich zelven niet meer hopen mag”.

De arme Clelia wordt heen en weer geslingerd tussen kinderplicht en afschuw voor zoveel ontaardheid in een vader, die zijn veinzerij steeds zo goed heeft weten te bemantelen. In een strenge othodoxie opgevoed, laat zij het laatste sentiment zwaarder wegen en vertrouwt zij zich aan Cornelis' hoede toe op voorwaarde, dat haar gezelschapsjuffrouw, Filippijntje, die zij als chaperonne niet kan missen, meegaat.

Cornelis heeft deze hinderpaal niet voorzien, maar gelukkig blijkt Filippijntje een bigotte oude vrijster, die zich altijd uit de grond van haar hart heeft geërgerd aan het Shiwabeeld, dat een ereplaats in de woonkamer van mijnheer Van der Vlieten inneemt en deze vaak op het zondige daarvan gewezen heeft. Maar deze waarschuwingen zijn altijd afgestuit op diens pose van verlicht man van de wereld, voor wie alle godsdiensten gelijk zijn. Op het stuk van de godsdienst acht Filippijntje haar meester dan ook tot alles in staat en grif aanvaardt zij Cornelis' verhaal en laat zij zich overhalen, haar koffers te pakken en hoe eerder hoe liever dit goddeloze huis te ontvluchten.

En zo gebeurt het, dat het drietal op het middernachtelijk uur door Rotterdam's verlaten en duistere straten stapt op weg naar de haven, waar het goede schip „De Sirene”, een bewapende koopvaarder, gemeerd ligt. Kapitein Jansen blijkt inderdaad bereid, de onverwachte reizigers op te nemen.

Terwijl de Sirene de rivier op vaart en het silhouet van Dordrecht zich begint af te tekenen, bemerkt Tobias de vlucht van zijn dochter en haar dienstmaagd. Buiten zich zelf van opwindning over deze dubbele maagdenroof zien Hazenbroek's discipelen de man